

Róðin Hentze:

TREISKNI ER M EINASTA VÁPN

– Eg havi altíð havt hetta sinnalagið. Eg eri glaður, og eg eri tvørur. Tað kann eg ikki missa, tí so er einki eftir. Tað sigur 49 ára gamli sumbingurin Róðin Hentze, sum fyri hálvum øðrum ári síðani fekk blóðtøpp og bløðing í heilan. Høgra síða varð lamin, og hann fekk ikki tosað. Útlitini vóru ikki góð, men við treiskni hevur hann strítt seg á føtur aftur

MILDRIÐ JACOBSEN

MILDRIÐ@SOSIALURIN.FO

Fyri góðum hálvum øðrum ári síðani var Róðin Hentze ein maður sum flestu aðrir. Hann arbeiddi hvønn dag og var væl fyri. Hann kendi seg væl og helt seg hava góða heilsu, hóast hann hevði fingið at vita, at hann átti at farið til lækna, tí blóðtrýstið var ov høgt. Men Róðin fór ikki til lækna. Hann kendi einki á sær og helt tað ikki vera neyðugt.

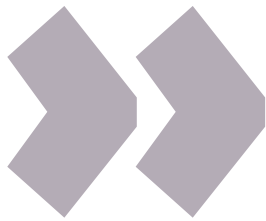
Tá Róðin og unnustan fóru til songar mikukvøldið 2. november í 2016, hevði dagurin ikki verið øðrvísi enn so mangir aðrir. Róðin, sum arbeiddi hjá Landsverki, hevði verið til arbeiðis allan dagin.

Hann minnst, at hann segði við unnustuna, at nú mátti hann heldur leggja seg, tí hann skuldi til arbeiðis morgunin eftir.

Róðin Hentze visti ikki, at hann hevði longu havt sín síðsta arbeiðsdag. Nakrar tímar seinni fekk hann blóðtøpp og bløðing í heilan, og hóast hann sjálvur heldur, at hann er komin væl aftur fyri seg, verður hann ongantíð arbeiðsførur aftur.

– Eg vaknaði tíðliga hósmorgunin 3. november. Klokkan var farin av fimm. Eg hevði so øgiliga ilt í høvðinum. Eg hevði fyrr havt ilt í høvðinum, men hetta var heilt øðrvísi. Eg kendi á mær, at okkurt var heilt galið. Eg vakti unnustuna og bað hana koyra meg á sjúkrahúsið á Tvøroyri. Meira minnst eg ikki, greiðir Róðin Hentze frá.

– Eg visti einki aftur til mín fyrr enn 13. desember. Tá var eg á Ríkissjúkrahúsinum. Hálvur annar mánaði er fullkomiliga burtur úr minninum.

– Eg hugsaði einki, tá eg fekk at vita, hvussu stóðan var. Eg bara græt og græt.

– Eg hugsaði um at taka lívið av mær. Eg hugsaði tankan fleiri ferðir. Tað er unnustuni hjá mær fyri at takka, at eg slepti teimum tonkunum.

Stóð um lív

Róðin Hentze hevur fingið fortalt, at hann gekk sjálvur út í bilin, og at hann eisini gekk inn á sjúkrahúsið á Tvøroyri.

Á sjúkrahúsinum staðfestu tey beinanvegin, at stóðan var hættislig. Boð vórðu send eftir tyrluni, men pulsarin var so óregluligur, at tað varð ikki hildið at vera ráðiligt hjá tyrluni at fara avstað við honum beinanvegin.

– Mær er fortalt, at tað stóð so illa til, at teir kundu ikki senda meg við tyrluni alt fyri eitt. Men so mátti bara røkka ella stækka, og teir fóru avstað við mær, greiðir Róðin frá.

Hann varð fluttur á Landsjúkrahúsið, haðani hann beinanvegin varð sendur við sjúkrabili á flogvøllin í Vágum. Flogfar bíðaði eftir honum, og tað tók bara fimm tímar, frá Róðin vaknaði við høvudþínu í Suðuroy, til hann var á Ríkissjúkrahúsinum í Keypmannahavn.

Fyrstu vikurnar á Ríkissjúkrahúsinum hevði hann ongantíð vitið. Familjan sat uppi yvir honum, og ikki fyrr enn ein lækni segði seg varnast, at Róðin hevði flutt høgru stórutá, og at tað var eitt gott tekin,

fingu tey vón um, at hann fór at koma frá tí við lívinum.

Tá hann raknaði við, dugdi hann ikki at tosa. Tungan var lamin. Familjan hevur fortalt fyri honum, at hann kortini snakkaði alla tíðina, men at tey skiltu ikki eitt orð. Sjálvur minnst hann einki fyrr enn trýggjar vikur eftir, at hann fekk vitið aftur.

Tá vóru evnini at tosa í lagi aftur, men øll høgra síða var lamin. Róðin er ikki lámur, og tað var tí eisini torført hjá honum at brúka vinstra arm og vinstru hond.

Tá fyrstu tíðina var hann sera ørkymlaður, og kendi fólk skeivt viðhvørt. Eina løtu var hann púra klárur, og ta næstu løtuna var einki skil í tí, sum hann segði, greiðir hann frá.

Eisini lætnaði hann meira enn

20 kilo, meðan hann lá á Ríkissjúkrahúsinum.

– Har vóru ongir vøddar eftir, sigur Róðin.

Umhugsaði at beina fyri sær

– Eg hugsaði einki, tá eg fekk at vita, hvussu stóðan var. Eg bara græt og græt, greiðir Róðin frá.

– Eg græt um, hvussu ræðuligt alt var. Eg græt um, at eg hevði keypt ferðaseðil við Norrønu og ikki slapp jólatúrin, sum eg hevði glett meg til. Eg græt um, at eg hevði lovað meg at gera okkurt fyri onnur, og nú kundi eg einki. Tað var eg øgiliga keddu um.

Hann sigur, at hann toldi illa at vera einsamallur, og at hann græt illa, hvørja ferð unnustan fór avstað.

Róðin sigur, at hann hevði eisini løtur, har hann hugsaði um at beina fyri sær.

– Eg hugsaði um at taka lívið av mær. Eg hugsaði tankan fleiri ferðir. Tað er unnustuni hjá mær fyri at takka, at eg slepti teimum tonkunum.

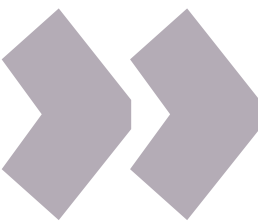
– Hon bønaði og bað meg um ikki at fara frá sær. Hon segði við meg, at eg mátti verða verandi hjá henni. Tá setti eg mær fyri, at eg skuldi ikki sita í koyristóli. Hon fekk meg at stríðast, sigur Róðin, sum leggur afturat, at hendan tíðin hevur lært hann, at tað loysir seg at vera tvørur.

Hálvan desember varð hann fluttur av Ríkissjúkrahúsinum á Landssjúkrahúsið, og uppvenjingin byrjaði beinanvegin. Beint eftir nýggjár í fjør varð hann so fluttur á Suðuroyar sjúkrahús.

Hørð venjing hvønn dag

Róðin var iðin at venja frá fyrsta degi. Tá hann kom á sjúkrahúsið á Tvøroyri sat hann í rullistóli. Hvønn dag koyrði hann runt og runt í rullistólinum. Hann koyrði ferð á við tí fríska beininum.

– Eg koyrði fleiri tímar fyrrapart, til eg ikki orkaði meira. So fór eg deyðatroyttur í song at hvíla meg, og seinnapart fór eg upp aftur at koyra víðari í rullistólinum, greiðir Róðin Hentze frá.

– Eg havi tað ikki gott. Eg føli meg sum eina ónyttu og eina byrðu. Eg byrjaði at arbeiða, tá eg var konfirmeraður. Í 35 ár havi eg arbeitt, men so er alt bráðliga liðugt. Tað er ómetaliga tungt.